

Arrest

nr. 107 432 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Rolf WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2013 vraagt de verzoekende partij asiel aan in het Rijk.

1.2. Op 30 januari 2013 beslist de verwerende partij tot de weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit V. (gemeente I.) en bent u Kosovaars staatsburger. U hield ervan om naar voetbalmatchen tussen verschillende scholen in uw regio te kijken. Ongeveer een jaar geleden merkte u tijdens een van die voetbalmatchen A. M. op. U werd verliefd op hem en zo ontdekte u dat u homo bent. Uiteindelijk raakten jullie vermoedelijk in september 2012 met elkaar aan de praat. Jullie knoopten daarop een relatie aan. Ongeveer een maand nadien hadden jullie één keer seksuele betrekkingen in een soort hotel in de buurt. Later hadden jullie

geen seksuele betrekkingen meer. A. vond immers dat jullie daarvoor later genoeg tijd zouden hebben. U verdacht hem er dan ook van een andere vriend te hebben. Toen u hem uw vermoedens duidelijk maakte, werd hij kwaad en daarom sprak u er hem niet meer over. Op een dag - u was intussen drie maanden samen met A. - stelde uw vader u voor om te trouwen met een meisje uit uw dorp. U weigerde dagenlang hierop in te gaan. De derde dag vroeg uw vader waarom u niet akkoord ging. Toen moest u toegeven dat u homo bent en dat u al drie maanden een relatie had. Uw vader belde daarop direct naar A.'s vader. Nadat uw vader, uw moeder en uw twee broers u uitgebreid hadden geslagen en uw telefoon kapot hadden gemaakt, wees uw vader u woedend de deur. Aanvankelijk verbleef u bij een tante in I.. Drie dagen later ongeveer werd u door twee onbekenden met een mes gestoken. U vermoedde dat die onbekenden uw geaardheid te weten waren gekomen. U werd door de politie naar het ziekenhuis in P. gebracht. De wonde/wordt er gehecht en u werd er tevens door de politie ondervraagd. U legde er verklaringen af en de politie beloofde het incident te onderzoeken. U vertelde de politie tevens over hetgeen drie dagen eerder bij uw ouders was gebeurd; hiernaar wilde de politie echter geen onderzoek voeren. Sindsdien had u geen informatie meer over het politieonderzoek, gezien u sinds het incident bij uw tante in P. verbleef en u niet naar I. durfde te gaan om zich over het onderzoek te informeren. Sinds uw dispuut met uw familieleden had u bovendien geen enkel contact meer met A.. Uw gsm was immers stuk en u durfde hem niet thuis te gaan opzoeken. Wel vermoedde u dat hij door het contact tussen uw vader en zijn vader net als u in de problemen is gekomen. Uw tante in P. wilde u slechts voor drie maanden onderdak geven. U besloot dan ook Kosovo te verlaten en naar België te komen. Hiervoor sloot u in I. met een persoon van wie u de naam niet kende een lening met een hoge interestvoet af. U moest de lening snel terugbetalen. Op 16 januari 2013 vroeg u in België asiel aan. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees er door uw schuldeiser vermoord te zullen worden, uit vrees voor uw familie die uw geaardheid niet aanvaardt en uit vrees voor de onbekenden die u met een mes gestoken hebben. U voegde hieraan toe dat u in Kosovo economische problemen had en dat u niet [wist] waar u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou moeten verblijven. Ter staving van uw identiteit legde u uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 19 april 2012, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een relatie met A. M. gehad te hebben. U verklaarde dat hij in 1990 geboren werd, dat hij in B., een dorp behorend tot de gemeente I., woonde en er gedomicilieerd was en dat hij Kosovaars staatsburger is (CGVS, p. 2). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de genaamde A. M. niet opgenomen werd in de kieslijsten van de gemeente I. van het jaar 2010. Nochtans blijkt uit dezelfde informatie dat alle

meerderjarige Kosovaarse staatsburgers in deze kieslijsten opgenomen worden. Gezien A. M. - in 2010 was hij volgens het door u opgegeven geboortjaar twintig jaar — hierin niet werd opgenomen, kan er dan ook danig aan zijn bestaan getwijfeld worden. Hiermee geconfronteerd, zei u dat A. M. misschien een schuilnaam had gebruikt. Deze uitleg hiervoor houdt echter geen steek.

Uit uw verklaringen blijkt immers eveneens dat zijn entourage in het voetbal ook de naam A. M. gebruikte (CGVS, p. 11). Bovendien was uw kennis over A. M. uiterst beperkt. Zo kende u de namen van zijn ouders niet en wist u niet of A. broers en/of zussen had. U kende geen enkele naam van vrienden van A.. U wist evenmin of A. andere homo's kende; dit interesseerde u immers niet. U wist niet waar hij graag uitging en wist niet of hij ooit al leen baan had (CGVS, p. 2; p. 15). Voorts was u bijzonder warrig over zijn geboortedatum. Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u zijn geboortedatum niet kende: toen u A. geboortedatum gevraagd werd, antwoordde u enkel dat hij ongeveer 22 jaar oud was (verklaring DVZ, vraag 16b). Bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal kende u zijn geboortedatum wel en zei u dat hij op 16 juli 1990 was geboren (CGVS p. 2). Toen u later tijdens hetzelfde gehoor nogmaals zijn geboortedatum werd gevraagd, gaf u plots aan dat u zijn geboortedatum niet kende omdat u hem de vraag niet had gesteld. Geconfronteerd met het feit dat u zijn geboortedatum bij het begin van het gehoor wel nog kende, repliceerde u op weinig afdoende wijze dat u zijn geboortedatum bij het begin van het gehoor inderdaad had vermeld, maar dat u zich door uw hoofdpijn die datum niet met zekerheid meer herinnerde: u vermoedde wel dat hij op 17 juli 1990 het levenslicht had gezien (CGVS, p. 11-12). Ook over zijn geboorteplaats legde u tegenstrijdige verklaringen af. Terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaard had dat hij in P. werd geboren (verklaring DVZ, vraag 16b), wist u op het Commissariaat-generaal stellig dat hij in B. geboren was. Hiermee geconfronteerd, weet u de tegenstrijdigheid aan een fout van u of de tolk, hetgeen redelijkerwijs niet als een afdoende verklaring kan worden beschouwd (CGVS, p. 12): uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden u immers voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Voorts kon u geen enkele mooie of leuke anekdote vertellen over de drie maanden waarin u samen was met A. (CGVS, p. 15-16). Verder legde u betreffende uw (seksuele) relatie met A. en uw (seksuele) verlangens weinig coherente verklaringen af. U had tijdens de drie maanden durende relatie met A. één keer seksuele betrekkingen. Gevraagd of u niet vaker de liefde wenste te bedrijven, antwoordde u aanvankelijk dat u dat eigenlijk niet wist. Later gaf u evenwel aan dat u inderdaad gewenst had dit vaker te doen en dat u dit zelfs aan A. had voorgesteld. Gezien hij niet vaker wilde, vermoedde u dat hij een andere (seksuele) partner had (CGVS, p. 16). Toen u gevraagd werd of u hem met uw vermoedens en verdenkingen geconfronteerd had, zei u aanvankelijk van niet; u kon niet zeggen waarom u er hem niet mee geconfronteerd had. Even later zei u echter plotsklaps dat u uw verdenkingen wel twee à drie keer uitte. Toen hij daarop begon te roepen, durfde u uw vermoedens niet meer te herhalen (CGVS, p. 16-17). Van iemand die beweerde dat hij gedurende drie maanden een relatie met iemand gehad heeft kan evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat hij meer en coherentere informatie kan geven betreffende zijn partner en zijn relatie met hem, temeer daar u uitdrukkelijk verklaarde dat u dankzij A. achter uw geaardheid was gekomen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u noch het bestaan van, noch uw relatie met A. M. aannemelijk heeft gemaakt.

Gezien u uitdrukkelijk verklaarde dat u uw geaardheid dankzij A. M. ontdekt heeft (CGVS, p. 6) en er noch aan het bestaan van, noch aan uw relatie met A. M. enig geloof kan worden gehecht, kan er bijgevolg ook geen enkel geloof meer aan uw beweerde seksuele geaardheid zelf worden gehecht. Dit wordt bijkomend bevestigd doordat u noch over het bestaan van organisaties in Kosovo die de rechten van homo's in Kosovo verdedigen noch over eventuele incidenten waarbij Kosovaarse homo's betrokken waren noch de naam van bekende Kosovaarse of internationale homo's enige informatie had. Hoewel u op het internet actief bent, heeft u hierover evenmin ooit informatie opgezocht (CGVS, p. 13-14). Nochtans kan van iemand die beweert homo te zijn redelijkerwijs verwacht worden dat hij toch enige informatie hierover zou kunnen verstrekken. De loutere vaststelling dat u hierover geen enkele informatie had ondermijnt dan ook wederom de geloofwaardigheid van de door u voorgewende geaardheid danig.

Daar er aan uw geaardheid geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen naar aanleiding van het publiekelijk bekend raken van uw geaardheid fundamenteel ondergraven. Dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit twee ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u een maand nadat u door uw ouders werd buitengezet door drie onbekenden werd aangevallen (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5), gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat u door twee onbekenden werd aangevallen en dat dit incident twee à drie dagen nadat u door uw ouders werd buitengezet plaatsvond (CGVS, p. 9). Toen u hiermee werd geconfronteerd, weet u de fouten aan de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS,

p. 12-13). Dit is hiervoor echter geen afdoende uitleg. Nadat u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd, werden deze u voorgelezen en door u voor akkoord ondertekend. Bovendien gaf u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (CGVS, p. 2).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw vluchtmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht.

Bijkomend verklaarde u dat u niet naar Kosovo kon terugkeren uit vrees er gedood te worden door uw schuldeiser, omdat u de lening die u was aangegaan om uit Kosovo te vertrekken niet zou kunnen terugbetalen (CGVS, p. 17-18). Vooreerst dient er wat dit betreft opgemerkt te worden dat u de door u aangegane lening niet aannemelijk heeft gemaakt, u kende immers niet eens de naam van uw schuldeiser (CGVS, p. 18). Voorts is uw bewering dat er betreffende uw lening niets op papier stond en dat u bijgevolg geen contract moest tekenen (CGVS, p. 18) hoogst bevreemdend en weinig aannemelijk. Het loutere feit dat u de naam van uw schuldeiser niet kende en dat er van de lening geen schriftelijk contract bestaat ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van deze door u aangegane lening.

Hoe dan ook betreft dit een probleem van louter interpersoonlijke en -gemeenrechtelijke aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. U heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van toekomstige gemeenrechtelijke problemen met uw schuldeiser geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. Volgens u zou u naar aanleiding hiervan geen klacht kunnen indienen omdat de politie niets zou ondernemen. De politie zou u enkel zeggen dat u het geleende bedrag moest terugbetalen. Zelfs al zou de politie u willen beschermen, dan nog zou ze u zeggen dat u naar uw huis moest terugkeren en dat ze u daar zou beschermen. U kan echter niet naar huis terug, omdat u daar door uw familie buitengezet werd (CGVS, p. 18). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u niet naar huis zou kunnen terugkeren, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police en de Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP immers beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Bijgevolg blijkt uit niets dat de Kosovaarse politie naar aanleiding van een eventuele toekomstige klacht van uwentwege geen actie zou ondernemen.

Betreffende de door u aangehaalde economische problemen — in Kosovo was u niet rijk - (CGVS, p. 19) kan tot slot nog opgemerkt worden dat economische problemen evenmin verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door uw neergelegde identiteitskaart bevestigt enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van *"de regels van behoorlijk bestuur"*.

Zij licht het middel toe als volgt:

"De door het CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd en geslagen en zelfs werd aangevallen door onbekende met een mes en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld en deze tevens gestaafd met de nodige bewijsstukken.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en gezocht werd en dit omwille van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker werd reeds geslagen en neergestoken. Tevens vreest verzoeker problemen te krijgen bij terugkeer met de persoon van wie hij geld geleend heeft om zijn reis te betalen.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende elementen bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor zijn ouders en onbekenden die hel viseren omwille van zijn geaardheid en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Kosovo zijn er nog steeds veel problemen voor etnische Albanen die lastiggevallen worden door Serviërs.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Het feit dat verzoeker niet veel informatie kon verschaffen omtrent zijn vriend normaal. Hij kende deze persoon slechts enkele maanden en het is dan niet gebruikelijk dat men de geboortedatum zomaar kent van iemand.

Verder heeft verzoeker wel degelijk een datum gegeven doch heeft er hij er bij verteld dat hij niet zeker was over deze datum Door de feiten en de vlucht uit zijn land is het voor verzoeker niet zo gemakkelijk om dit allemaal te onthouden. Verzoeker heeft hiervoor een plausibele verklaring afgelegd bij zijn verhoor.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het CGVS op basis van het feit dat Kosovo een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen en tegenstrijdigheden.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoeker omwille van het feit dat zijn seksuele geaardheid. Verzoeker is wel degelijk homoseksueel en dit wordt niet weerlegt door tegenpartij.

Het feit dat de naam van A. M. niet kan worden teruggevonden wil niet zeggen dat deze persoon niet bestaat. Verzoeker heeft wel degelijk een homoseksuele relatie gehad. Indien verzoeker geen problemen gekend heeft, zou hij zijn land ook niet ontvlucht zijn. Mogelijks is er een verkeerde

schrijfwijze gebeurd van de naam of werd deze persoon om een of andere redenen niet opgenomen in de kieslijsten.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegrond vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt omwille van zijn homoseksualiteit het feit dat hij hiervoor onvoldoende geholpen wordt door de Kosovaarse autoriteiten.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn leven.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.1.2. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht ex de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 3001.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegrond vrees voor zijn leven heeft.

Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De bijgebrachte elementen en documenten ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

Verzoeker heeft wel degelijk een homoseksuele relatie gehad en heeft hierdoor problemen gekregen en werd zelf neergestoken zodat hij is moeten vluchten.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver. De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 30.01.2013 van het CGVS is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960 Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 30.01.2013 van het CGVS te vernietigen."

2.1.3. De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

2.1.3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, maar verduidelijkt niet welk beginsel de verwerende partij met de voeten zou hebben getreden. Het middel is in die zin onontvankelijk.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar tweede middel wel alludeert op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, maar daarover geen nadere toelichting geeft. Ook dit middelonderdeel is onontvankelijk.

2.1.3.2. Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet

voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

2.1.3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*

–Montenegro
–Servië”

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Kosovo, luidt het als volgt :

“Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : « Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.”

In de aanhef van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst”.

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt het volgende gesteld:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan de verzoekende partij om met duidelijke en substantiële elementen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, dit in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd, in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op de asielaanvrager. De verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen: *“Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat de verzoekende partij geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat de verzoekende partij veilig kan terugkeren.”*

In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat hij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat zijn asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien hij duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat hij *in casu*, luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing, niet doet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoeker aangaande de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Dat de verwerende partij dus zou uitgaan van een algemene situatie zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar haar specifieke geval, zoals verzoeker beweert, is dan ook niet correct. Uit nazicht van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag blijkt dat hij zijn asielaanvraag steunt op het feit dat hij vreest vermoord te worden door een schuldeiser, uit vrees voor zijn familie die zijn geaardheid niet aanvaardt en uit vrees voor de onbekenden die hem met een mes gestoken hebben.

Aangaande de problemen met zijn schuldeiser stelt de verwerende partij enerzijds dat verzoeker de aangegane lening niet aannemelijk heeft gemaakt, en anderzijds dat dit een probleem is van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard, zodat er geen verband is met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker gaat volledig voorbij aan deze motieven, zodat hij geenszins aantoonst dat de verwerende partij desbetreffend op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar oordeel is gekomen.

Aangaande verzoekers problemen omwille van het bekend raken van zijn relatie met A. M. stelt de verwerende partij vast dat hij noch het bestaan van A. M., noch de relatie met A. M. aannemelijk heeft gemaakt, en dat, aangezien hij verklaarde zijn geaardheid te hebben ontdekt dankzij A. M., er evenmin aan zijn beweerde seksuele geaardheid zelf geloof kan worden gehecht. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk homoseksueel is en dat dit niet weerlegd wordt door de verwerende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat de verwerende partij op basis van verschillende bevindingen, waaronder het ontbreken van de naam van A.M. op de kieslijsten van de gemeente I., de beperkte kennis over A. M. en de vastgestelde tegenstrijdigheden, tot de vaststelling is gekomen dat aan het bestaan van A. M., en dus ook aan de relatie met deze laatste geen geloof kan worden gehecht. Hiertegen brengt de verzoekende partij in dat het normaal is dat hij niet veel informatie kon verschaffen over zijn vriend aangezien hij deze slechts enkele maanden kende, en dat hij wel degelijk een geboortedatum heeft opgegeven maar dat hij er bij vermeld heeft dat hij niet zeker was over die datum. Door de feiten, zo stelt hij, is het voor hem niet gemakkelijk om dit te onthouden. Hij verwijst naar de psychische problemen die hij aan de feiten zou hebben overgehouden. De Raad kan echter alleen maar vaststellen dat verzoeker bij de verwerende partij nooit enig medisch attest heeft neergelegd dat zou kunnen wijzen op psychische problemen die hem ervan zouden kunnen weerhouden om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. In die optiek kon de verwerende partij in alle redelijkheid verwachten dat verzoeker eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen over de geboortedatum van zijn partner. Het feit dat beiden mekaar slechts een paar maanden zouden hebben gekend, doet daaraan geen afbreuk. In de mate dat verzoeker nog stelt dat het gegeven dat de naam van A.M. niet wordt teruggevonden op de kieslijsten, niet wil zeggen dat A.M. niet bestaat: mogelijks is er sprake van een verkeerde schrijfwijze of een andere reden. De vaststelling van de verwerende partij haalt hij hiermee evenwel niet onderuit: in tegenstelling tot wat verzoeker doet uitschijnen, ligt de bewijslast in beginsel bij hemzelf. Met zijn loutere beweringen en hypothesen noch met het herhalen van zijn eerdere verklaringen toont verzoeker aan dat de verwerende partij niet op een redelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht op deze gronden is derhalve niet aangetoond.

Met zijn afsluitend theoretisch betoog, ten slotte, inzake de motiveringsplicht toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beschikt.

2.1.4. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Verzoeker licht het middel toe als volgt :

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst.

Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker ondervindt in zijn thuisland en dit omwille van zijn afkomst.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.2. Een vierde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. De verzoeker voert aan wat volgt :

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.2.3. Het derde en het vierde middel worden samen beoordeeld.

2.2.3.1. In eerste instantie dient erop gewezen dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 14 van het EVRM, maar daarover geen enkele uiteenzetting geeft. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.2.3.2. Voorts dient erop gewezen dat verzoeker wel stelt dat hij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen, maar dit bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De thans bestreden beslissing draagt geen verwijderingsmaatregel in zich, zodat het in het kader van de huidige vordering de schending van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM niet dienstig kunnen worden aangebracht. Daarbij komt nog, wat artikel 3 van het EVRM betreft, de Raad vaststelt dat de verzoeker zich bedient van de elementen uit zijn asielrelaas om deze opgeworpen schending te verduidelijken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens dewelke wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor werd reeds gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij niet op

rechtmatige wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, daarin begrepen de vaststelling dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt –onder meer- dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker maakt dus verre van aannemelijk dat hij het risico loopt te worden gefolterd, onmenselijk of vernederend te worden behandeld bij terugkeer. Zijn blote bewering dat zijn veiligheid en vrijheid zullen worden geschonden bij terugkeer en zijn stelling dat hij in zijn land van herkomst geen familieleden zal kunnen hebben aangezien hij zal worden opgesloten of vermoord, volstaan hoegenaamd niet om een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM aan te tonen. Ook wat betreft het gestelde dat hij in zijn land van herkomst geen inkomsten heeft en niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken stelt de Raad vast dat hij zich hier overgeeft aan een blote bewering, zonder meer. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij bij zijn terugkeer zou worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad, een element overigens dat nooit eerder in dit dossier aan de oppervlakte is gekomen, zodat verzoeker er zich thans, hangende de procedure voor de Raad, niet voor de eerste keer op kan beroepen.

2.2.4. Het derde en vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in wat als een vijfde middel kan worden beschouwd het volgende aan:

“E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden. Verzoeker inmiddels reeds geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.3.2. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562), en de verzoekende partij toont niet aan dat daarover anders zou moeten worden gedacht. Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Overigens komt het ook de verwerende partij niet toe om, in het kader van de beoordeling van een asielaanvraag, rekening te houden met de integratie van de asielzoeker in het onthaalland.

2.3.3. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS